

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa T. S.  
przeciwko [...] C. [...] z siedzibą w P.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i przyznaje radcy prawnemu A. P.-B. od Skarbu Państwa Sądowi  
Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych,  
powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem  
pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu  
kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przysądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości to brak tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.).

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Wskazana rozbieżność orzecznictwa wynikająca z niejednolitej wykładni wskazanego przepisu musi mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Dodać się godzi, że nie wyczerpuje tej przesłanki odmienny sposób interpretacji lub stosowania przepisów prawnych przez sąd pierwszej i drugiej instancji w danej sprawie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1). Uzasadnienie wniosku skarżącej takiego przekonującego wyводу nie zawiera. Przede wszystkim kwestionuje ustalenia faktyczne zaskarżonego orzeczenia, co jest zabiegiem niedopuszczalnym. Tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie można oprzeć

na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398 § 3 k.p.c.), a tym bardziej wizji stanu faktycznego zaprezentowanej przez skarżącą.

Trzykrotny pobyt powódki w szpitalu, był związany z jej chorobą, tj. schizofrenią paranoidalną i Sądy meriti trafnie oceniły, że leczenie to nie miało charakteru bezprawnego. Na pierwszy pobyt powódka wyraziła zgodę, na drugie jej leczenie w tej placówce zgoda była zbędna ze względu na to, że jej poważne zaburzenia psychiczne uniemożliwiały podjęcie świadomej zgody, z kolei trzecia hospitalizacja powódki nastąpiła na podstawie prawomocnego orzeczenia Sądu „karnego”. Wykładnia wskazanych przepisów kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego wykonawczego mogła być dokonana w toczących się z udziałem powódki postępowaniach karnych.

Wskazane przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie budzą większych problemów interpretacyjnych, przy czym podkreślić należy, że dokumentacja lekarska zgromadzona w sprawie ma jednoznaczny wydźwięk i tym samym powoływanie dalszych dowodów, było działaniem podejmowanym jedynie dla zwłoki. Powołany artykuł 22<sup>3</sup> ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie miał znaczenia, skoro skarga kasacyjna nie przysługuje od orzeczenia co do kosztów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

[aw]

db